

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 16.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1869,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΡΦΙΔΙΩΝ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων».)

Εὐσεβὴς τις πατήρ, θέλων ποτὲ νὰ ἐντοπώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ του, ὅτι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα παντὸς ἁμαρτήματος εἶναι ἀνεξάληπτα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κουτίον πλήρες ἀπὸ καρφίδια (πρόκας) καὶ ἐν σφυρίον καὶ τὸν παρήγγειλε, λέγων, «ὁσάκις αἰσθάνεσαι ὅτι ἔκαμες κανὲν κακὸν πρᾶγμα νὰ ἐμπήγῃς ἐν τῶν καρφιδίων εἰς ἓνα τῶν στόλων τῆς αὐλῆς.»

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ υἱὸς οὗτος, ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του καταλυπημένος καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «ὦ πάτερ, πόσον κακὸν παιδίον εἶμαι! ὀλίγαι ἡμέραι παρήλθον καὶ τὸ κουτίον μὲ τὰ καρφίδια ἐκενώθη· ὅλα εἶναι ἤδη καρφωμένα εἰς τὸν στόλον. Τί νὰ κάμω! ἄχ, τί νὰ κάμω!»

«Ἄκουσον, εἶπεν ὁ πατήρ του, — ἕως τώρα ἐσημεῖονες τὰ κακὰ, τὰ ὅποια ἔκαμες, εἰς τὸ ἐξῆς προσπάθησον νὰ σημειώῃς τὰ καλὰ, καὶ ὁσάκις κάμνεις τοιοῦτον, πήγαινε καὶ ἔκθαλε ἐν τῶν καρφιδίων ἐκεῖνων.»

Παρήλθον ἔκτοτε πολλοὺς χρόνους, — μῆνες βλόκληροι, καὶ ὅμως καρφιδία τινα ἔμενον εἰσέτι καρφωμένα εἰς τὸν στόλον μαρτυροῦντα τρόπον τινὰ ὅτι εὐκόλως μὲν ἁμαρτάνομεν, δυσκόλως ὅμως πράττομεν τὸ καλόν. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου, πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐπιμονῆς κατάρθωσε νὰ ἐκβάλῃ ὅλα τὰ καρφίδια, προσελθὼν πάλιν πρὸς τὸν πατέρα του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχε τέλος πάντων ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν του.

«Ἀλλὰ διατί κλαίεις, υἱέ μου;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ, — ἀφοῦ ἐπὶ τέλους κατάρθωσας νὰ ἐκβάλῃς ὅλα τὰ καρφίδια.»

«Διότι,» — ἀπεκρίθη ὁ υἱός, — «δὲν δύναμαι νὰ ἐξαλείψω τὰς τρύπας, τὰς ὁποίας ταῦτα ἀφῆκάν εἰς

τὸν στόλον καὶ θέλουσι μένει ὡς μαρτυρία ἀνεξάλειπτος ἐναντίον μου!»

Διὰ τῆς μετανοίας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διὰ πονηρὸν τινα διαλογισμόν, ἢ πονηράν τινα λέξιν ἢ κακὴν τινα πρᾶξιν, ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν οὐδέποτε ἐξαλείφεται ἐκ τῶν καρδιῶν μας καὶ ἐκ τῶν καρδιῶν ἐκείνων, οἵτινες ἤκουσαν τὴν λέξιν ἢ εἶδον τὴν πρᾶξιν. Τρομερὰ ἀλήθεια! ἅπαντες οἱ πονηροὶ ἡμῶν διαλογισμοί, καὶ αἱ κακαὶ λέξεις καὶ πράξεις θέλουσι μίαν ἡμέραν παρουσιασθῇ ὡς μάρτυρες ἐναντίον ἡμῶν.

Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἁμαρτάνωμεν· ἄς ζητῶμεν δὲ διὰ προσευχῆς πάντοτε τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι διὰ μόνης τῆς βοηθείας αὐτοῦ θέλομεν δυνηθῇ νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς πάντα πειρασμόν. (Ἐφεσ. ε'. 10—18.)

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΟΗΣΙΑΝ ΤΟΥ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων».)

Τραῖνός ὁ αὐτοκράτωρ εἶπέ ποτε πρὸς τινα Ραββῖνον, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς δι᾽εχυρίζετο, ὅτι εἶναι πανταχοῦ παρών. «Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ παρουσία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπανταχοῦ,» ἀπήντησεν ὁ Ραββῖνος, «ἀλλ' ὁ θνητὸς ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ ἴδῃ αὐτόν.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέμενεν, ὁ Ραββῖνος τὸν εἶπεν, «ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἓνα τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ· πρῶτον,» καὶ συγχρόνως τὸν ὠδήγησεν ἔξω καὶ δείξας τὸν ἥλιον, «Ἴδὲ, ἂν δύνασαι, — εἶπε, — τὴν δόξαν τοῦ Ἥλιου.»

«Εἶναι ἀδύνατον,» ἀπήντησεν ὁ Τραῖνός, ἀτενίσας πρὸς αὐτόν, «οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐθαμβώθησαν, ἐτοφλώθησαν σχεδόν.»

ἡ ἰδού, λοιπόν, δὲν δύνασαι νὰ ἴδῃς τὴν δόξαν ἐνὸς μόνου πλάσματος, παρετήρησεν ὁ Ραββίνος, καὶ πῶς ἐπιμένεις ζητῶν νὰ ἴδῃς τὴν δόξαν τοῦ Πλάστου ;

ΣΤΑΓΩΝ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Ὅταν θεωρῶμεν λέοντα, ἡ ἀετὸν, ἡ μεγάλον τινὰ ἰχθύν, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν καταφανῶς τὰς ἀποδείξεις τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Πόσον καλῶς καὶ σοφῶς εἶναι πλασμένα! Πόσον θαυμασίως ὅλα τὰ μέρη των εἶναι διατεθημένα διὰ τὴν ἰδιαιτέραν τῆς ἑκάστον χρῆσιν! Ὅποιοι παράδοξοι μηχανισμοὶ εἰς πᾶσαν κλειδωσιν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ ὦτα, τὴν γλῶσσαν, εἰς ἑκάστον μέλος παντὸς πλάσματος! Δὲν ὑπάρχει μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀρμόζῃ καλῶς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἔγινε.

Τὸ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ εἰς ὄντα, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν διὰ τῶν γυμνῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀλλ' ἔχομεν χρεῖαν μικροσκοπίου (ὕδατος μεγεθύνοντος τὰ ἀντικείμενα) διὰ νὰ τὰ διακρίνωμεν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἀνοίγει εἰς τὴν ὄψιν μας νέον κόσμον ἐξαισίων πραγμάτων· μεταξὺ δὲ ἄλλων ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἐγχευματικὰ καλούμενα ζωῦφια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται τοιουτοτρόπως, διότι ἀπαντῶνται εἰς ἐγχύσεις φυτικῶν οὐδαῶν· ζῶσι δὲ εἰς θαλάσσας, ποταμοὺς, λίμνας, εἰς τὸ βρόχινον καθὼς καὶ τὸ πηγαῖον ὕδωρ, εἰς τὴν χιόνα, τοὺς καρποὺς, τὸ ὄζος καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον περιέχει ὑγρὸν· ἀλλὰ εἰς μερικὰ μὲν πράγματα ὀλιγώτερα, εἰς ἄλλα δὲ περισσότερα.

Ἐὰν λάβωμεν μίαν σταγόνα ἑκτινος ἀκαθάρτου ὕδατος καὶ τὴν θέσωμεν ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον θέλει παρθεσιαθῇ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας ἡ προκείμενη εἰκονογραφία! Ὅποιαν πληθύν περιέργων ζωῦ-

φίων περιέχει μία μόνη σταγὼν τοιοῦτου ὕδατος!

Ἀλλὰ, δύναται νὰ εἴπῃ τις τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας, τὸ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβες τὴν σταλαγματιὰν ἦτο διεφθαρμένον ὕδωρ· ἡμεῖς δὲ πίνομεν καθαρὸν πηγαῖον ἢ τρεχούμενον ὕδωρ. Καλῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ καθαρώτατον ὕδωρ, τὸ βρόχινον, δὲν εἶναι, ὡς εἵπομεν, ἐντελῶς ἐλεύθερον ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ζωῦφια.

Ὅποια προσέτι ποικιλία σχημάτων καὶ μεγεθῶν! ἄνθη, καρποὶ, ποτήρια, σφαῖραι, καρκίνοι, ὄφεις, σκώληκες καὶ μυρία ἄλλα! Καὶ ὅμως τὰ ἀπειράριθμα ταῦτα καὶ ἀόρατα εἰς τοὺς γυμνοὺς ὀφθαλμοὺς μας δημιουργήματα ἔχουσιν ἀρκετὸν τόπον ὅχι μόνον νὰ κινῶνται, ἀλλὰ καὶ νὰ πηδῶσι καὶ νὰ πλέωσιν ἐντὸς τῆς σταγόνος τοῦ ὕδατος· εἶναι δὲ καὶ διαφόρων χρωμάτων, λευκά, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα κλ., ἔχουσι δὲ τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῶσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν ἡμέραν καὶ νὰ τὸ ἀπολύωσι τὴν νύκτα· διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἀπείρους σπινθῆρας ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἰδίως θταν πλὴθὺ πλοῖον, φαίνεται ὅτι ἀφίνει ὅπισθέν του ρεῦμα φωτεινόν· τοῦτο τὸ φαινόμενον προέρχεται ἐκ τῶν μικροσκοπικῶν τούτων ζωῦφίων, τὰ ὁποῖα διαταραττόμενα ὑπὸ τοῦ πλοίου ἀπολύουσι τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπορροφῆσαι φῶς τοῦ ἡλίου καὶ οὕτω σχηματίζεται ἡ φωτεινὴ ἑκείνη οὐρά.

Διὰ νὰ μὴ νομίσωσι δὲ οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ὅτι ἐξελέξαμεν τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ζωῦφια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν ὀρασίαν των, ἐρχόμεθα νὰ τοῖς εἴπωμεν καὶ πρὸς τι χρησιμεύουσι. Naί, μικροὶ μου φίλοι, τὰ ζωῦφια ταῦτα, ὅσῳ μὲν καὶ ἀσάμαντα καὶ ἄν ᾤναι, ἔχουσιν ὅμως μεγάλην χρῆσιν ἐν τῇ δημιουργίᾳ.

Καὶ πρῶτον μὲν τὰ κελίφῃ τῶν ζωῦφίων τούτων, ἐνούμενα μετ' ἄλλων πετρωμάτων σχηματίζουσι σρώματα σκληρῶν βράχων ἢ μαρμάρου. Οἱ ἀκονόλιθοι, ὅστινες εἶναι τόσοι χρήσιμοι πρὸς ἀκόνισιν τῶν μαχαίρων, ξυραφίων, ξιφῶν, πελέκων κτλ. συνίστανται ἐκ μάζης κελιφῶν τῶν ζωῦφίων τούτων. Ἡ Σύμπρις, τὸ πολύτιμον τοῦτο ὀρυκτὸν, τὸ ὁποῖον ἀποφέρει τόσοι καλὸν εἰσόδημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πρὸς στίλβωσιν τῶν μετ' ἄλλων καὶ μεταλλίνων ἀγγείων, καὶ ἀκόμη αὐτὴ ἡ φιλὴ ἄμμος, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται τὰ φαρφουρία καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα, συνίστανται ἐκ κελιφῶν τοιούτων ζωῦφίων. Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, προσέτι· ἔχουν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν εἶναι κατεσκευασμένοι, εἶναι προῖον τῶν ζωῦφίων τούτων.

Naί, χρησιμεύουσιν ἔτι εἰς τὸν σχηματισμὸν νήσων! Εἰς τὰς ἀχαιεῖς ἐκτάσεις τοῦ Μεγάλου εἴτε Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχουσιν ἀναρίθμητα υποδρύχια δάση κα-